

Διάλογος του π. Επιφανίου Θεοδωρόπουλου με έναν φοιτητή της Ιατρικής!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο μακαριστός γέροντας π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος (1930-1989)

Φοιτητής: Εσείς οι Χριστιανοί αδιαφορείτε λίγο-πολύ για τα προβλήματα αυτής της ζωής. Συνέχεια μιλάτε για την αιώνια βασιλεία. Αιώνια βασιλεία εδώ, αιώνια βασιλεία εκεί, ενώ ο κόσμος έχει τόσα προβλήματα.

Ο γέροντας τον κοίταξε με το διαπεραστικό του βλέμμα και είπε:

Γέροντας: Παιδί μου, για να μη μιλάμε αφηρημένα, για πες μου ένα πρόβλημα αυτής της ζωής, για το οποίο δεν έχει δώσει απάντηση η Εκκλησία του Χριστού;

Φοιτητής: Ναι να σας πω. Η φτώχεια. Εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο πεινούν, είναι γυμνοί κι εσείς τους μιλάτε για τη αιώνια βασιλεία. Λες και μπορεί κανείς να χορτάσει ή να ντυθεί με την αιώνια βασιλεία.

Γέροντας: Καλό μου παιδί, και σ'αυτό έχει απαντήσει η Εκκλησία. Αν οι άνθρωποι τηρούσαν τις εντολές της «ο έχων δύο χιτώνας μεταδότω τω μη έχοντι» (Λουκ. 3, 11) και «εάν μη περισσεύση η δικαιοσύνη υμών πλείον των γραμματέων και φαρισαίων, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 5, 20), δεν θα μιλούσαμε αυτή τη στιγμή για φτώχεια! Φαντάσου ότι η δικαιοσύνη των Ιουδαίων έδινε στους φτωχούς το 1/10 από τα εισοδήματά τους. Αν λοιπόν οι άνθρωποι,

τηρούσαν τις εντολές της Εκκλησίας και έδιναν περισσότερα από το 1/10 δεν θα υπήρχε ούτε φτώχεια, ούτε πείνα ούτε γύμνια στον κόσμο.

Φοιτητής: Πάτερ, κοιτάξτε. Αυτά είναι ευχόλογα. Τα έχουν πει κι' άλλοι.

Γέροντας: Το ξέρω παιδί μου, ότι τα έχουν πει κι' άλλοι. Αλλά υπάρχει μία διαφορά. Μίλησαν για δικαιοσύνη, για αγάπη, για ελευθερία, απευθυνόμενοι στην απρόσωπη μάζα που λέγεται ανθρωπότητα. Ενώ ο Χριστός μίλησε γι' αυτά απευθυνόμενος στα πρόσωπα. Στον Βασίλη, στον Κώστα, στον Δημήτρη, στην Μαρία. Γι' αυτό, ενώ τα διάφορα κοινωνικά συστήματα δεν κατάφεραν να πείσουν κανέναν, ο Χριστός έπεισε χιλιάδες ανθρώπους να μοιράσουν τις περιουσίες τους στους φτωχούς, να εφαρμόσουν κοινωνική δικαιοσύνη, να συμπαρασταθούν στον ανθρώπινο πόνο, να θυσιάσουν και τη ζωή τους για την αγάπη των άλλων. Κατάφερε και τελώνες και πόρνες και ληστές και φονιάδες να τους αλλάξει τελείως και να τους κάνει αγίους. Και μια και αναφέρεσαι στα προβλήματα της ζωής, να σε ρωτήσω και γω κάτι: Ο θάνατος είναι ή δεν είναι πρόβλημα αυτής της ζωής;

Φοιτητής: - Δεν ξέρω.

Γέροντας: Ε, πως δεν ξέρεις; Ο θάνατος είναι πρόβλημα της ζωής και μάλιστα από τα οξύτερα. Τι έχεις να πεις εσύ ή κάποιος άλλος στη χαροκαμένη μάνα που κατεβάζει στον τάφο το παιδί της; Τι έχεις να πεις εσύ στο παιδί που κατευοδώνει στην τελευταία του κατοικία τον πατέρα του;

Φοιτητής: Εσείς τι έχετε να πείτε;

Γέροντας: Όχι εγώ. Η Εκκλησία. Η Εκκλησία παιδί μου, γεμίζει την ψυχή αυτών με την ελπίδα ότι ο χωρισμός αυτός είναι τελείως προσωρινός. Μετά από λίγο καιρό θα ξανασυναντηθούν. Γι' αυτό και τους φέρνει στα χείλη το: «Καλό ταξίδι παιδί μου», «Καλή αντάμωση πατέρα'». Το έχεις λίγο αυτό;

Φοιτητής: Πάτερ, εγώ σας μιλάω για την ζωή, εσείς με πάτε στον θάνατο.

Γέροντας: Παιδί μου, αν έχεις απάντηση σ' αυτό, απάντησε μου.

Σε ρώτησα αν ο θάνατος είναι πρόβλημα της ζωής αυτής. Δεν μου απάντησες. Και επειδή δεν έχεις απάντηση, προσπαθείς να ξεφύγεις. Ας επανέλθουμε σ' εκείνα που απασχολούν εσένα ως «προβλήματα αυτής της ζωής».

Δε μου λες παιδί μου, ακόμα κι αν απαριθμήσεις όλα τα προβλήματα αυτής της ζωής ένα προς ένα, πως μπορείς να τα εξηγήσεις χωρίς, την μετά θάνατο, προοπτική; Τις αδικίες, τις συκοφαντίες, το φθόνο, τη φτώχεια, τις αρρώστιες... Τι

νόημα έχει να τα υπομένει κανείς όλα αυτά και στο τέλος να φθάνει να καλύπτει δύο μέτρα γης και να φθάνει στην ανυπαρξία; Τι νόημα έχει; Κανονικά θα'πρεπε, λογικά σκεπτόμενος να αυτοκτονήσει!

Ενώ με τον Χριστό όλα αυτά αποκτούν ένα νόημα.

Όλα! Και ο πόνος και τα δάκρυα και οι αρρώστιες και ο θάνατος. Όλα αποτελούν προετοιμασία για το ταξίδι προς την αιωνιότητα.

Φοιτητής: Πάτερ, συνέχεια στα μνήματα με φέρνετε.

Γέροντας: Δε σε φέρνω στα μνήματα. Σου μίλησα για τη ζωή. Ή δεν είναι αυτά προβλήματα που αφορούν όλους τους ανθρώπους; Να σε ρωτήσω και κάτι άλλο αφού θέλεις να «σου μιλήσω για την ζωή». Το αν θα γίνεις εσύ αύριο καρδιολόγος, μικροβιολόγος ή χειρουργός, το αν θα νυμφευθείς ή όχι, το αν θα πετύχεις στο γάμο σου ή όχι, αυτό είναι ένα ενδεχόμενο. Μπορεί να συμβεί, μπορεί όχι.

Εκείνο όμως που είναι απόλυτα σίγουρο είναι ότι κι εγώ και εσύ κάποια μέρα θα πεθάνουμε. Ο θάνατος είναι το πιο σίγουρο γεγονός της ζωής μας. Δεν μπορείς να μένεις αδιάφορος στο πιο σίγουρο γεγονός της ζωής σου. Δεν μπορείς....

Φοιτητής: Πάτερ, δεν μ'ενδιαφέρει!

Γέροντας: Δεν μπορείς να λές ότι δεν σ'ενδιαφέρει.

Φοιτητής: Τι σχέση έχει τώρα αυτό με τη ζωή;

Γέροντας: Πως δεν έχει σχέση με την ζωή; Απάντησε μου στο ερώτημα: Ανάμεσα σε μένα και σένα είναι το μνήμα σου. Κοίταξε το και πες μου: Αρχίζεις ή τελειώνεις;

Φοιτητής: Μα, πάτερ. Τι σχέση έχει αυτό μ'εκείνο που συζητάμε;

Γέροντας: Πως δεν έχει σχέση; Από την απάντηση που θα δώσεις σ'αυτό το ερώτημα, θα εξαρτηθεί η ζωή σου. Αν πεις ότι στο μνήμα σου θα αρχίσεις, θα πρέπει να προετοιμαστείς γι'αυτό το ταξίδι. Αν πεις ότι τελειώνεις, τότε δεν μπορείς να βρεις νόημα στην ζωή σου.

Φοιτητής: Ε, πάτερ, πως δεν έχει νόημα; Εγώ τη γλεντάω τη ζωή μου.

Γέροντας: Καημένο παιδί! Έχεις την εντύπωση ότι όλη σου η ζωή θα είναι μία διαρκής χαρά και ευφροσύνη; Έχεις την εντύπωση ότι υπάρχουν άνθρωποι σ'αυτό τον κόσμο που πέρασαν όλη τη ζωή τους γλεντώντας; Αν ξέρεις τέτοιους ανθρώπους, φέρε μου έναν να τον γνωρίσω κι' εγώ. Εγώ δεν ξέρω κανέναν! Και σε

διαβεβαιώ ότι στα τριάντα χρόνια της ιερατικής μου διακονίας, πέρασαν εκατοντάδες άνθρωποι από το εξομολογητήριο μου, αλλά δεν γνώρισα ούτε έναν που να μην κουβαλούσε κάποιο σταυρό. Όλοι κουβαλούσαν τον σταυρό τους. Άλλος μικρότερο, άλλος μεγαλύτερο. Άλλος βαρύτερο, άλλος ελαφρύτερο. Δεν ήταν όμως κανένας που να μην είχε τον σταυρό του. Πως λοιπόν εσύ πιστεύεις ότι θα περάσεις όλη σου τη ζωή με γλέντια και ευτυχία;

Φοιτητής: Πάτερ, έχετε τα επιχειρήματα σας, αλλά εμένα δεν με απασχολεί το θέμα.

Γέροντας: Όταν παιδί μου σ' απασχολήσει, έλα να σε βοηθήσω όσο μπορώ.

Και πραγματικά κάποτε ήλθε η στιγμή που τον απασχόλησε....

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr